

Arrest

nr. 163 559 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd op 16 juli 2012 door de administratieve diensten van stad Antwerpen ontvangen.

1.2. Op 29 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2012 werd ingediend door:

*[M.A.A.] [...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 09.03.2009 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 30.04.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 23.06.2010 en aan betrokkene betekend op 29.06.2010, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het feit dat betrokkene samen met zijn vader een regularisatieaanvraag indiende in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en dat zijn vader wel werd geregulariseerd maar dat de regularisatie voor betrokkene geweigerd werd; er dient opgemerkt te worden dat betrokkene een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingediend tegen deze onontvankelijke beslissing d.d. 26.08.2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit beroep echter verworpen (arrest nr. 73.630 van 20.01.2012). Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan bijgevolg geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van een eerdere regularisatieaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene zijn enige levende ouder, zijnde zijn vader, zou moeten achterlaten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweert betrokkene dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de asielaanvraag van betrokkene blijkt dat er nog een tante en een oom van betrokkene in Congo verblijven. Hierdoor lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene

verbleef ruim 17 jaar in Congo en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat de scholing van betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij meerderjarig is en dus niet langer school- en leerplichtig is. Betrokkene legt evenmin bewijzen voor dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politie of het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2009 in België, spreekt Nederlands en Frans, is werkwillig, heeft zich geïntegreerd in zowel de Belgische als de Congolese gemeenschap en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 29 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker eveneens ter kennis gebracht op 26 juni 2013 en bevat de volgende motivering:

*“In uitvoering van de beslissing van [G.W.], administratief assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[M.A.A.] [...] nationaliteit: Congo [Dem.Rep.]*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.04.2010. “

Deze beslissing is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Er blijkt uit het verzoekschrift nergens dat er rekening is gehouden met het feit dat verzoeker bij de vorige beslissingen minderjarig was zodat hij niet illegaal in België verbleef vanaf april 2010.

Gel[e]t op de instructies voor de minderjarigen;

Verzoeker werd pas meerderjarig op 27 september 2010;

Het feit dat verzoeker steeds minderjarig was en in gezelschap van zijn vader, die met hetzelfde verzoekschrift wel geregulariseerd werd en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft, daaraan wordt volledig voorbijgegaan;

Het is een schending van de mensenrechten en de rechten van het kind om vader en minderjarige zoon uiteen te trekken zodat de vader in België kan verblijven, zijn zoon dient terug te sturen naar een land, alwaar de administratie geregeld stil gelegd wordt;

Deze eventuele verwijdering kan heel lang duren en daar houdt men bij het nemen van de beslissing geen rekening mee;

Zo lang zelfs dat verzoeker minstens één studiejaar zou kunnen verliezen, hetwelk een duidelijk verlies van een kans inhoudt;

Verzoeker heeft inderdaad een oom en tante die wonen in het land van herkomst naar daar zijn geen contacten mee zodat het totaal onmogelijk is om aldaar " voor korte periode " zou verblijven om zijn documenten te bekomen;

Mbt. Artikel[...] 3 EVRM dient verzoeker duidelijk te stellen dat hij sinds zijn vertrek uit Congo, hij geen enkel contact meer heeft met mensen in zijn land van herkomst;

Aangezien verzoekers directe familie zich in België bevindt, is er geen nood aan contacten onderhouden met het land van herkomst;

Bovendien is telefoneren met Congo niet zo simpel en erg duur;

Verzoeker is dan ook de mening toe gedaan dat er wel erg snel geoordeeld wordt dat de aangehaalde argumenten niet afdoende zijn;

Uit deze zaken kan enkel en alleen besloten worden dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt/ bevond zodat zijn regularisatie wel degelijk ontvankelijk en zeker gegrond dient te worden verklaard;

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik en dat de beslissing in onevenredigheid is met de gevolgen;

Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor verzoeker, zijnde de weigering voor verblijf in België, alsook de onmogelijkheid om in België na meer dan 4 jaar te verblijven, waarvan anderhalf jaar als minderjarige in aanwezigheid van zijn vader, dewelke in hetzelfde verzoekschrift wel geregulariseerd wordt;

Dit is een complete wanverhouding;

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet wordt er nergens gekeken naar de specifieke situatie van verzoeker en de lange tijd alvorens er een beslissing wordt genomen waardoor verzoeker steeds meer geïntegreerd geraakte;

Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.."

De motivering is in strijd met de stukken van het dossier; dewelke duidelijk een volledige integratie aantonen.

Gelet op de standaardmotivering van verweerster dient men te besluiten dat de motivering niet daadkrachtig is; (zie R.v.St. Cools nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens nr. 43596 van 30 juni 1993,...)

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen;

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Deze bepaling legt minder strenge verplichtingen op dan de wet van 29 juli 1991 die derhalve van toepassing is op de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Wanneer artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd als zijnde een toepassing van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991, dan wordt ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden door de bestreden beslissing;"

3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de vereiste om "een buitengewone omstandigheid" aan te tonen, die wordt gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt uiteengezet dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door hem aangehaalde elementen niet toelaten te concluderen dat hij deze aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uiteengezet waarom de door verzoeker aangevoerde argumentatie niet wordt weerhouden. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat slechts is voorzien in een standaard-motivering. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). In de tweede bestreden beslissing heeft verweerder uiteengezet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van het vereiste visum en dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden

gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker voert aan dat verweerder niet in aanmerking nam dat hij pas op 27 september 2010 meerderjarig is geworden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel geenszins dat verweerder aan dit gegeven is voorbijgegaan. In de eerste bestreden beslissing wordt immers expliciet aangegeven dat verzoeker is geboren op 27 september 1992. Verzoeker toont ook niet aan dat het loutere feit dat hij pas op 27 september 2010 meerderjarig werd verweerder zou verhinderen om vast te stellen dat hij niet aantoonde dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure die is voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar *“de instructies voor minderjarigen”* kan de Raad slechts aangeven dat niet duidelijk is wat hij hiermee bedoelt en dat *“instructies”* hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan een duidelijke wetsbepaling. Het gegeven dat verzoeker in april 2010 nog minderjarig was impliceert ook niet dat hij – omwille van deze minderjarigheid – enig recht op verblijf in het Rijk had en dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij nadat zijn asielaanvraag was afgewezen illegaal in het Rijk verbleef.

In tweede instantie stelt verzoeker dat verweerder uit het oog verloor dat hij voorheen bij zijn vader verbleef die wel tot een verblijf werd gemachtigd en ondertussen reeds Belgische nationaliteit verwierf. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt namelijk duidelijk dat verweerder in aanmerking nam dat verzoekers vader tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd, terwijl een dergelijke machtiging niet werd toegestaan aan verzoeker. Verweerder heeft er ook op gewezen dat hij het feit dat verzoeker zijn vader in België zou dienen achter te laten om een verblijfsmachtiging aan te vragen in zijn land van herkomst niet disproportioneel acht. Gelet op het feit dat verzoeker jaren gescheiden leefde van zijn vader en dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt contacten te onderhouden met zijn vader en/of een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post is dit standpunt niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont door voor te houden dat hij nu geen contacten meer onderhoudt met zijn oom en tante die in Congo verblijven voorts niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat kan worden verwacht dat een persoon die het grootste deel van zijn leven in het land van zijn nationaliteit verbleef in dat land familie, vrienden en kennissen heeft waarop hij een beroep kan doen om hem kortstondig op te vangen.

Waar verzoeker nog stelt dat het volgen van de regels tijd in beslag neemt en dat hij een studiejaar dreigt te verliezen kan het volstaan te duiden dat verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde als volwaardige leerling te zijn ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling en dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt.

Verzoekers ongestaafde stelling dat de Congolese administratie niet goed functioneert is daarnaast niet relevant daar hij zich tot de Belgische en niet tot de Congolese administratie dient te richten om een machtiging tot verblijf in het Rijk te verkrijgen.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker reeds enige tijd in het Rijk verblijft en dat hij geïntegreerd is heeft verweerder toegelicht dat deze elementen niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging in België moet indienen en dat dit gegevens zijn die bij een onderzoek ten gronde moeten worden onderzocht. Dit standpunt vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of enige vorm van rechtsmisbruik blijkt niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat, gelet op het feit dat verzoeker werd geboren in Congo, dat hij langdurig in dat land verbleef, dat hij gedurende verscheidene jaren geen contacten onderhield met zijn vader, dat er andere communicatiemiddelen bestaan dan de telefoon en dat hij verklaarde dat bepaalde familieleden nog in zijn land van herkomst verblijven, verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat een terugkeer naar dit land om eventueel een aanvraag in te dienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, wat impliceert dat hij tijdelijk van zijn vader gescheiden dient te leven, ertoe aanleiding zal geven dat hij in een situatie terechtkomt die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen concluderen dat er sprake is van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK